

TUĞRUL ERYILMAZ
68'li ve Gazeteci

SÖYLEŞİ
Asu Maro

İletişim Yayınları 2692 • Amı Dizisi 83
ISBN-13: 978-975-05-2534-6
© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

EDITÖR Kıvanç Koçak
DİZİ KAPAK TASARIMI Utku Lomlu
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Oben Üçke
DİZİN Merve Tüylü - Burcu Dolanbay
BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46
CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TUĞRUL ERYILMAZ

68'li ve Gazeteci

SÖYLEŞİ
Asu Maro

*İnsanın yaşadığı değildir hayat,
aslanan hatırladığı ve anlatmak için nasıl hatırladığıdır.*

– GABRIEL GARCIA MARQUEZ, *Anlatmak İçin Yaşamak*

(...)
*kalbim: kalbim mi desem
var kalbim: yaşayan ben
hayatla ölümlle cinayetle
gazetelerde, radyolarda, eski üniversitelilerde
eski prof hocalarla
yaşayan ben: geç mi kaldık/kabul edemem
(...)*

– ARKADAŞ ZEKAI ÖZGER, “Günler Perişan”

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ.....	11
HİKÂYE DİYARBAKIR SUR'DA BAŞLIYOR.....	13
“Bunlar Kızılbaş, bilmiyor musun sen?”.....	16
İlk hayal kırıklığı: Müzik yarışması.....	17
Yıllar sonra Diyarbakır'a dönüş.....	19
İLK GENÇLİĞİN ŞEHİRİ: İZMİR.....	23
İlk müzik grubu: Baby Stars.....	25
27 Mayıs: İzmir'de bir bayram havası.....	29
“En büyük lüksümüz okulu kırıp Çeşme'ye kaçmak”.....	31
“Annemle babama yeminler ettirerek Türkiye İşçi Partisi'ne oy verdirdim”.....	37
MÜLKİYE DÖNEMİ.....	39
“Mümtaz Soysal pop star gibiydi”.....	41
“Hayatımda Vietnamlı görmemiştim, en çok Vietnam yüzünden dayak yedim”.....	45
“Fikir Kulübü benim yaşam tarzımı uygun bulmadı”.....	47
“Uyurken kafana su dökülürse anla ki Deniz Gezmiş geldi”.....	49
“Dev-Genç'te kadınlar hep arkaya itildiler”.....	53
“Behice Boran'a oportünist derdik”.....	56
Gündüz solculuk, akşam danslı partiler.....	60
“Beni serseme döndüren Mustafa Kuseyri'nin ölümüdür”.....	67

BİLME DEN HAYRAN OLUNAN ŞEHİR: LONDRA	70
<i>“Bir saatlik Maoculuk deneyimim var”</i>	75
<i>“Hiçbir kimliğimi ne ezdirdim ne öne çıkardım”</i>	76
<i>“David Bowie’den görüp saçlarımı rengarenk boyattım”</i>	81
<i>“Rolling Stones sokağa çağırıyordu”</i>	84
<i>“İnsan ancak kardeşi öldüğünde bu kadar üzülür”</i>	88
LONDRA’DAN İZMİR’E DÖNÜŞ	91
TRT YILLARI	93
<i>“Düzgün gazetecilik yapmak için direniyorduk”</i>	94
<i>“Sağın her zaman gerçeikle bir derdi oldu”</i>	98
ASİSTANLIK DÖNEMİ	100
<i>“Evde hocasıyla ve öğrencisiyle, 50-60 kişilik partiler verirdim”</i>	101
12 EYLÜL: AKADEMİK HAYATIN SONU, GAZETECİLİĞİN BAŞI	107
NOKTA’NIN DOĞUŞU VE İSTANBUL HAYATI	114
<i>“İlk sayıyı, suya sabuna dokunmayan bir kapakla çıkardık”</i>	117
<i>“Haluk Şahin’le beraber Nokta renksizleşmeye başladı”</i>	121
<i>“Gazeteci cinsel, dinsel, etnik azınlıklar konusunda taraftır”</i>	132
NOKTA’DAN AYRILIŞ VE YENİ GÜNDEM	134
<i>“Ekonomi ve spor hariç, hâlâ bütün alanlarda çok rahat top koşturabilirim”</i>	144
YENİ KURULAN TEMPO DERGİSİ	147
<i>“Gazeteciliğin böyle bir dramı var, para biriktirilemiyor”</i>	148
HAYATIN DÖNÜM NOKTASI: BABALIK	150
<i>“En büyük korkum; ya bana amca filan demeye kalkarsa? Ya da abi?”</i>	157
<i>“O Yeşilçam klişesi doğru, sevgi emektir”</i>	161
İSTANBUL’DA GECE HAYATI	165
TÜRK BASININDA BİR EFSANE: SOKAK DERGİSİ	172
<i>“Solcular Sokak dergisini sevmedi”</i>	177
İKİNCİ NOKTA DÖNEMİ	183
CUMHURİYET DERGİ VE SANSÜRLENEN İLK SAYI	185

EN UZUN MACERA: RADİKAL İKİ	191
<i>“Benim bir marifetim de çok iyi bir denge uzmanı olmam”</i>	202
<i>“Bir mesleği bu kadar kötü hale getirmek için bu kadar çok sayıda erkek yönetici lazım”</i>	207
“BASIN TARİHİ BİZİ İYİ YAZMAYACAK”	213
<i>“Milliyet Sanat dergisi kendi kendine çıkıyordu”</i>	216
<i>“Radikal İki iyi bir parantezdi ama iyi sona ermedi”</i>	224
ÜNİVERSİTE HOCALIĞI	229
RADİKAL'DEN KOPUŞ	232
<i>“O ekibin yapacağı iş değildi o”</i>	233
<i>“70 yaşımda, hayatımda gitmediğim kadar mahkemeye gittim”</i>	235
<i>“Yaşar Kemal beni tanimasından ve adımı bilmesinden gurur duyduğum bir insandı”</i>	240
<i>“Türkiye benim köşe yazarlığıma hazır değil”</i>	244
<i>“Gazeteciler kötü diyordum, televizyon âlemi daha kötüymüş”</i>	248
<i>“İnsanın kapısının çalınmaması kadar kötü bir şey yok”</i>	250
GAZETECİLİKTE 45 YILIN HÜLÂSASI	255
<i>Özgür Gündem Nöbetçi Yayın Yönetmenliği Savunması</i>	255
DIZIN	257

SUNUŞ

Yıl 2000'di, ben *Radikal İki*'den severek ayrılırken Tuğrul Eryılmaz'dan söz almaya çalışıyordum, “Bir gün nehir söyleşi yapmaya karar verirseniz ben yapacağım, söz mü?” diye. Birlikte dört yıl geçirip, o dört yılın her gününde yeni bir şey öğrenirsen birinden, hem dahasını duymak hem de bunları başkalarıyla paylaşmak istiyorsun çünkü.

Yıl 2013 oldu ve Tuğrul 17 yıl yayın yönetmenliğini yaptığı *Radikal İki*'ye veda etmek zorunda kaldı. Aslında hiçbir yerde çok uzun süre kalmakla övünen biri olmamıştı, o güne kadar da kalmamıştı zaten, ondan öğrendiklerimizden biri de bir yerden suyu fazla ısınmadan çekip gitmeyi bilmektir.

Kısa bir veda yazısı yazmıştı ayrılırken. “17 yıl *Radikal İki*'nin yayın yönetmenliğini yaptım” diyordu: “Ama dönüşümler o denli hızlı ki benim konvansiyonel Anglosakson gazetecilik (tarafsız, nesnel, sesini duyuramayanların sesi olmak...) anlayışımın modası geçti galiba. Kim bilir belki de, Mülkiye'den hocam Sadun Aren'in deyişiyle, Gresham Kanunu'nun hışmına uğradım. Bilmiyorum... Gazeteci olarak yaptıklarımın çok azından pişmanım. Neyse, 'önemli' köşe yazarıymışım gibi sizlerin sütunlarından çalmayayım. Bize güvenerek yazı gönderen herkese bol minnettarlık ve sevgiyle...”

Bunu da görünce “Artık nehir söyleşinin vakti geldi” diye düşündüm. Hem Tuğrul'un sözünü ettiği asla modası geçmemesi gereken gazetecilik anlayışının enine boyuna konuşulması, neden olmazsa olmaz olduğunun anlaşılması gerekiyordu hem de artık bunun için daha fazla vakti olacaktı.

Tabii bu, öyle ha deyince olmadı, biz Cihangir'deki vazgeçilmez mekânlarından Kaktüs'e oturup düğmeye bastığımızda 2015'in son günleriydi. Saatlerce, günlerce konuştuk. Çerçeve konusunda uzun uzun pazarlık ettik.

Kayıtsız şartsız çok sevenleri kadar kızanları, korkanları ve şiddetle hoşlanmayanları olsa da sanırım hepsinin üzerinde anlaşacağı nokta, Tuğrul Eryılmaz'ın Türkiye basımında bir okul olduğudur. Ben, dört artı dörtten sekiz yılını bu okulda geçirmiş biri olarak ona çok şey borçluyum ve tarafsız değilim ayrı, ama tarafsız olarak bakarsak da onun gazetecilik serüveni, hem mesleğin geçirdiği aşamalar ve geldiği durum hem de Türkiye'ye dair çok şey söylüyor.

Ancak bu kitapta bunların yanında Tuğrul Eryılmaz'ı hayatta risk almaktan çekinmeyen, denenmeyi deneyen, söylenmeyi -bazen asla söylenmeyecek olanı- söyleyen, bu yüzden de çoğunlukla ne İsa'ya ne Musa'ya yaranan ama zaten böyle bir derdi de olmayan, çabuk parlayan, çabuk unutan, hiç bir araya gelmeyeceği zannedilen renkleri bünyesinde buluşturan 70'inde bir Dev-Genç'li olarak tanıtmak benim için önemliydi. Öyle kolay olmadı, onu sadece çıkardığı dergilerin değil hayat hikâyesinin de anlatılmaya değer, hatta anlatılmasının şart olduğuna, bulunduğu her ortamda "kara koyun" olması ile "gazeteciliğinin" birbirinden ayrılamayacağına ikna etmek gerekti.

Neyse, "önemli köşe yazarıymışım gibi" lafı uzatıp kendisini kızdırmak istemem. Bu yolculuğun başlamasını tetikleyen Yıldırım Türker'e ve Vahit Uysal'a, ortaya çıkan taslağı okuyup fikirleriyle destek olan Cem Erciyes'e, saatler süren kayıtların çözümünü üstlenen Cansu Canseven, Hasan Efeler ve Nihan Bayram'a, fotoğraf albümlerini bize açan Işık Alumur, Macit Akman, İlknur Gündoğar, Bumin Güneri, Halil Ergün, Yazgülü Aldoğan, Ferhan Babaloğlu ve Nilay Karaelmas'a, fotoğraflarını kullanmamıza izin veren Hüseyin Özdemir ve Ozan Güzelce'ye teşekkür ederim.

ASU MARO

Tuğrul Eryılmaz, söyleşirken hayatını zehir ettiği Asu Maro ve kitabı hazırlarken dünyayı dar ettiği Kıvanç Koçak ile. Yer İletişim Yayınları, benim için yıllar sonra.

HİKÂYE DİYARBAKIR SUR'DA BAŞLIYOR

Sizi tanıyanlar kendinizi İzmirli diye tanımladığınızı, tabii biraz da Londralı hissettiğinizi bilir ama hikâyenin başladığı yer ikisi de değil. Doğduğunuz evden, ilk hatırladığınız şehirden başlayalım mı konuşmaya?

– İstanbul Kadıköy’de doğdum ben, Mühürdar’da. 19 Ocak 1946. Anne tarafım Samsunlu. Trakya tarafından göçmüşler ama hakikaten bilmiyorum tam nereden, o zaman moda değildi böyle şeyler. Dedem saraçlık yapıyor-muş askeriyede Samsun’a gelmişler, annem orada doğmuş. Babam aslında Dersimli. Ama nüfusta kayıtlı olduğu yer Harput, Elazığ. Babam Samsun’da askerlik yaparken annemi görüyor. Annem ortaokul öğrencisi daha. Babam Alevi, annemler Sünni. Babamın ailesi istemiyor evlenmelerini “Bu kız Sünni” diye. Anne tarafından dedem de zaten kıyamet koparıyor “Ben Alevi’ye kız vermem” diye. Annem “Kaçacağım” diyor ve anlattığına göre dedem bir hafta annemi kendi bileğine bağlıyor yatarken. En sonunda teslim oluyorlar. Kız ölecek yoksa. Zaten zayıfımış annem çok, babam ona “Çiroz” derdi; Çiroz Nebahat. Babamın adı da Rıza. Neyse sonunda evlenmişler, babam annemi almış, İstanbul’a, tek akrabası olan amcamın evine götürmüştü.

Sizin doğacağınız eve...

– Evet. Babam Hukuk Fakültesi’ne kaydolmuş o sırada. Ama parasızlar. Bir gün tahtaya “Tekel müskirat eksperi alacak” yazılıyor. İçki uzmanı yani. “Bir yıl eğitim vereceğiz, öğrenciyken de para vereceğiz, onun sonunda da devlet memuru olarak başlayacaksınız” deyince, babam fakülteyi bıraktı-

Ev kadını altı çocuklu annem Nebahat ve müsikirat eksperisi babam Rıza.

yor. Anasondan, üzümünden çok iyi anlardı babam. Evde içki de yapardı zaten. O sıralar ben doğuyorum işte, Hacı Hüsam Sokak, Madam Janet'lerin evinde. Üç katlı bir ev düşün, alt katta Madam Janet'le Sami Bey oturuyor, üst iki katta da amcamlar, iki kızları, babamlar, hep beraber. Annem “Beni bir türlü benimsemediler” derdi. Tersinden okuyorum şimdi, bu da Sünnilerin yaşadığı işte. Aile Alevi, yabancı gelin muamelesi çekmişler anneme. Ben çok küçüğüm, hatırlamıyorum o zamanı ama amcamın kızları vardı, hep bir oğlu olsun istediği için beni çok benimsemişti. Sonraları da her yaz İstanbul'a gelir, onlarda kalırdım. Hatta yengeme anne dermişim bazen şaşırıp, çok şımartmış beni.

Yazları gelirdim dediğinize göre İstanbul'da çok kalmadınız.

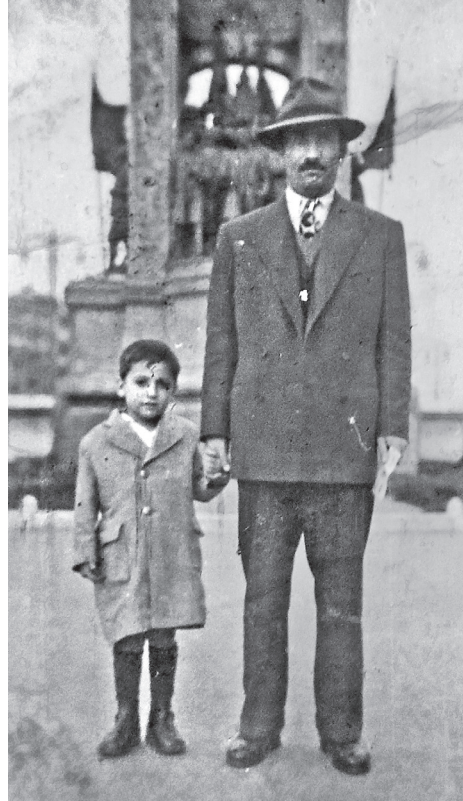
– Yok. Babamın önce Kırıkkale'ye, sonra Elazığ'a tayini çıkmış. En sonunda da Diyarbakır'a tayin etmişler, şarap fabrikasına. Benim kendimi bildiğim şehir Diyarbakır, aklım orada ermeye başladı. Diyarbakır'dan aklımda en çok kalan şey, yıllar sonra gittiğimde yine aynı şey oldu, surlar. “Beden” diydük biz de herkes gibi, heyula gibi görünürdü gözüme. Uzunca süre surun içinde oturduk. Çok dar sokaklar hatırlıyorum, birden fazla evde oturduk Diyarbakır'da. Mesela bir evimizin altından sokak geçiyordu, sanki bir köprüydü evimiz. Bir de iki kelime kalmış aklımda; “küçe çıkmaz”. “Küçe”, so-

kak demek diye hatırlıyorum. Küçe çıkmazı diye bir yer vardı evin yakınında bir yerde ve daha çok oralarda oynardık. Hiç araba gördüğümü hatırlamıyorum. O zaman zaten Diyarbakır bu kadar büyük değil. Bir de mutlaka, ayda bir kere Dicle kenarına pikniğe gidilir. Anam, babam, babamın arkadaşları toplanırlar, rakı içilir, çocuklar da eğlenir. Dicle'nin suyunda biz çimerdik. "Çimmek" lafı da oradan kalmıştır bana. Sonra İzmir'e gittiğim zaman artık denizde çimilmediğini, yüzüldüğünü öğrendim.

İlkokula nerede başladınız?

– Süleyman Nazif İlkokulu'nda. Fakat bu da bir sorun, çünkü Süleyman Nazif sur içinde bir okul ve annem biraz tedirgin, ben Kürtlerle okuyacağım diye. Sonra zaten beni oradan aldılar, memur çocuklarının da gittiği Ziya Gökalp İlkokulu'na verdiler. Bunları sonradan geriye bakıca anlıyorum. Yoksa iki okul arasında beş-on dakikalık mesafe var, Diyarbakır, ne olacak ki? Hayır, annem illa Ziya Gökalp'e gitmemi istiyor ve ben dördüncü sınıfa kadar orada okuyorum. Bu arada Turhan, Turgut ve Türkan da doğuyor, biz dört kardeş oluyoruz. Annem daha 25 yaşında bile değil. Diyarbakır'da annemin çok da sokağa çıkmamızı istemediğini hatırlıyorum. Ama yine de hiç eve girmezdik biz tabii. Sur içinde çok güzel bir evde oturduk, belki çocukluğumun da etkisiyle öyle hatırlıyorum, kocaman bir evdi, bahçe içinde, ortada havuzu vardı. Diyarbakır'da eski evlerin avlularında havuz olurdu zaten. Pek de temizlenmez o havuzlar, altı yosun tutar. Bir keresinde az kaldı benden bir ufak kardeşim boğuluyordu.

Sağ tarafta bir şıh otururdu. Ama o şıhlarla pek alakamız olmazdı. Çünkü şunu baştan söylemem lazım, biz hiç din kültürü almadık. Alevi bir babayla Sünni bir annenin çocuğu olmanın bir avantajı varsa o da bu. Bizim evde hiç

Babamla İstanbul'da, 1950'li yılların başında Taksim'de. Doğumdan sonra ilk gelişim.

öyle muhabbetler olmadı. Annem namazını kılardı, oruç tutardı, babam Allah muhafaza. İzmir'e gittiğimizde hiç unutmuyorum annemin bana yalvardığını, "Oğlum Allahını seversen bütün mahallenin adamları bayram namazına gidiyor, bu zındık baban gitmiyor, bari sen git" diye. Bu annemi üzüyordu, bizim evden de bir herif gitsin namaza istiyordu ama onu hiç beceremedi garibim.

"Bunlar Kızılbaş, bilmiyor musun sen?"

Alevilik-Sünnilik meseleleri çok konuşulur muydu evde?

– Hiç. Bir tek şu aklımda kalmış; annemle babam kavga ettikleri zaman babam anneme "Muaviye dölü" derdi, annem de babama "Kızılbaş". Bunu çok iyi hatırlıyorum. Bizim için "Bunlar kızınca bunları söylüyorlar" diye düşündüğümüz sözlerdi, "Rezil kadın" "Adi adam" yerine, ne demek olduğunu anlamazdık. Zaten ben bu Alevilik hikâyesini bile, üniversitede Hüseyin Cevahir ile arkadaş olmasaydım bilmiyordum. Dersimli'ydi o da, Mazgirt'in Yeldeğen köyünden. "Benim babam da Dersim'de doğmuş" mu dedim, ne dediysem, o da "Siz Alevisinizdir" dedi. Koşa koşa anneme gittim, annem, "E oğlum," dedi, "Bunlar Kızılbaş, bilmiyor musun sen?" "Kızılbaş o demek işte," dedi, "Bunlar Alevi tabii" dedi.

Siz değilsiniz, "bunlar" Alevi...

– Tabii, biz değil, babam. Aslında şunu demeye çalışıyorum, böyle bir şey yoktu bizim hayatımızda. Şimdi bu, iyi kötü, ona karışmam ama yoktu. İnsanlara derdik işte Kürt Mustafa, yok Laz bilmem ne ama çok sevecen isimlerdi bunlar. Ben üniversitedeyken yavaş yavaş başladı insanların Kürttü, şuydu, buydu diye ayrılması.

Annemizle babanız o kadar âşık olup bütün aileye kafa tutmuşlar, aralarındaki ilişkiyi nasıl hatırlıyorsunuz?

– Çok iyiydi. Babam çok çapkındı yalnız. Ve annem çok sabırlı bir kadındı. Babamdan sekiz-dokuz yaş genç olmak gibi de bir avantajı vardı.

Diyarbakır'dan hatırladığımız arkadaşlarınız var mı?

– Dilan Sineması biz oradayken açılmıştı, Balkanlar'ın ve Ortadoğu'nun en büyük sineması. Onun sahibinin kızı bizim sınıftaydı. "Bunlar çok zengin, sinemaları var" derdik. Garajları olan bir arkadaşım vardı; Bingöl Garajı'nın sahibi Sedat Bingöl, bak nasıl aklıma geldi adı. Onlara gitmeye bayılırdım; müstakil bir ev, böyle eve girersin halılar içinde, annesi hemen ayak-

Diyarbakır'daki evimizin güzel avlusunda kardeşlerim ve komşu çocuklarıyla. Öndeki büyük olan benim, babam fotoğrafın arkasına 16 Ağustos 1956 diye tarih düşmüş.

kabılarımızı çıkarttırır. Bizimki onun yanında müstemilat gibi kalıyordu. Bizim ev de güzeldi üstelik. Muhteşem hocalarım vardı Diyarbakır'da. Süleyman Nazif'te Fehmi Bey, Ziya Gökalp'te de Türkan Karakoyunlu. İnanılmaz sert bir kadındı ama bayılırdık biz ona. Müthiş hikâyeler anlatırdı. Belki de hayal dünyamızı ilk açan o oldu. Peri masalları, iyi insanların olduğu hikâyeler anlatırdı. Hayatta iyi kadınlar, iyi adamlar vardır ya, çok azaldı onlar şimdi, onlardan bir tanesiydi.

İlk hayal kırıklığı: Müzik yarışması

Nasıl bir öğrenciydiniz ilkokulda?

– İlkokulda parlaktım. Hatta çok güzel okuyorum diye ikinci sınıftayken beni alıp dördüncü sınıflara götürmüşlerdi, “Dinleyin de utanın, nasıl okuyor” diye. Ben bunu evde anlattığım zaman babam okula gelip “Bir daha böyle bir şey yapmayın çocuğa” demişti. Çok enteresan değil mi, insanlar bununla övünür normalde, “Benim çocuğum çok güzel okuyor” diye, benimki bunu akıl etmişti. Bir de okulda müzik yarışması yapacağız dediler, şarkı söyleyeceksiniz, ben hemen atladım. O zamandan var demek bu hafif çat-

laklığım ve sahne merakım. Annem öğretmişti, “Bursalı mısın kadifeli gelin, çaydan mı geçtin”i söyledim. Tabii babam bunu öğrenince kıyamet koptu. “Siz deli misiniz, sen divane misin? Benim çocuğum hâkim olacak, kaymakam olacak, nedir bu rezalet?” diye. İlk hayal kırıklığımı anlatıyorum sana, yarışmaya katılmama izin verilmedi, ya sekiz yaşımdayım, ya dokuz. Tekrar başıma gelecek sonra, beni konservatuar sınavlarına da sokmayacaklar İzmir’de. Sorma, ben çok çektim annemden babamdan.

Müzik merakının kökleri o zamana dayanıyor demek.

– Ben tangoyla başladım müziğe. Şecaattin Tanyerli mi desem, Celal İnce mi desem... Bana tango yapmayı annem öğretti ilkokuldayken. Babam yapmazdı. Bir Phillips radyomuz var, çok şık, beş lambalı mı altı lambalı mı, oturuyoruz, babamın ajansı bitmiş oluyor o sırada, biz annemle ikimiz deliler gibi radyo tiyatrosu dinliyoruz. Şunu bile hatırlıyorum; efekt: Tahsin Temren, tonmaister: Kayhan Köksal. Bunların aklımda kalması dehşet verici. Evde daha çok halk türküleri dinlenirdi ve galiba Zeki Müren de çıkmıştı. Zehra Bilir, Turhan Karabulut, açılır radyo, oturulur ve gayet sakin biçimde bunlar dinlenirdi, bize de “Susun bakayım” denir. Bir de annem arada Türk Sanat Müziđi söylerdi. “Kederden mi neden bilmem, sararmış rengi ruhsarın”ı mesela. Babamın hiç öyle dertleri yoktu. Babam her akşam rakı içerdi. Bizi de etrafına oturturdu, annem mutlaka ona bir şekilde bir sofraya donatırdı, babam sarhoş olunca bize para dağıtırdı. Sabah da toplardı hepsini. O zaman buz satın alınıyordu. Evin en büyük oğlu olduğum için, annem bana havlular verirdi elimi buz yakmasın diye, koşarak giderdim, buz alır geldim rakı için. Mesela o sıh dediğim adam, ev sahibimiz, karşımızda oturuyor ve babam evin önünde rakı içiyor. Bu hiç sorun olmuyordu, bunu çok iyi hatırlıyorum. Bazen de babamın arkadaşları eve geliyordu, annem meze hazırlıyordu, erkekler rakı içiyordu bahçede, kadınlar hayır. Bundan iki-üç sene sonra ilk defa İzmir’de şahit olacağım, aynı masada erkeklerle kadınların oturup rakı içtiğine. Babam likör de yapmaya başlamıştı, en çok nane likörü, bir de vişne. Onları şişelere koyardı bayramda, bütün komşulara götürürdüm Diyarbakır’da, “Bilmem kim amca, babam bunu size gönderdi” diye bayram namazından sonra. Şimdi düşünüyorum da ne kadar hoşmuş, adamlar namazdan gelmişler, ben gidiyorum, “Buyurun efendim alın size likör, babam gönderdi” diye. Kimse de kafama atmadı şişeleri.

Sinema ne zaman girdi hayatınıza? Çocuklukta gördüğünüz filmlerden aklınızda kalanlar var mı?

– O zaman Sümer Sineması ve Dilan Sineması vardı ve biz haftada iki kere sinemaya giderdik. “Avare”yi hatırlıyorum gördüğüm ilk filmlerden mesela,